

ANDREA S RIMOVÁ

TAJOMSTVÁ
A S'UBY

MOTÝL

TAJOMSTVÁ A SĽUBY

Autorke vo vydavateľstve Motýľ vyšli romány:

Karma

29. február

Posledná kapitola

Nech prší, keď plačem (nové vydanie)

Modlitba za krutých

Dotkni sa ohňa

Chodba hrôzy

Sama v búrke

Popol a hriech

Bludisko

Lavína

Za dverami mojich snov

Dáždnik pre Tamaru

Kamasútra našich klamstiev

Nech prší, keď plačem

Amnestia na zradu

ANDREA **S** RIMOVÁ

**TAJOMSTVÁ
A SĽUBY**

VYDAVATELSTVO MOTÝĽ

Tajomstvá a sľuby

Copyright © Andrea Rimová, 2024

Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Foto na obálke © Nic Skerten / Trevillion Images

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2024

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-382-8

Najmilovanejšia Barborka.

*Tento odkaz už čítaš sama, keďže si už druháčka.
Stále ťa baví plávanie a tenis, chodievame spolu do knižnice,
získal si ťa aj šach a ja si čím ďalej tým viac uvedomujem,
ako veľa sa toho učím spolu s tebou.*

*Čas uháňa vpred ako splašený a oslávili sme tvoje
siedme narodeniny.*

*Každý jeden deň mi dokazuješ, že sa mi nemohlo stať
nič krajšie, ako byť tvojou maminkou.*

*Ďakujem, že vďaka tebe môžem rásť a učiť sa byť
lepšou verziou samej seba.*

Si skvelá, princeznička moja.

*S láskou
tvoja maminka*

*Venujem všetkým, ktorí veria v pravú lásku.
Zvlášť dvom ľuďom, ktorí to nevzdali –
sebe a svojmu (už) manželovi.
Milujem ťa, Miško.*

1 Gréta

Ponáhľala sa k hlavnému vchodu do letiskovej haly, ťahajúc za sebou veľký kufor, ktorý si zbalila narýchlo. Niekoľko kusov oblečenia nechala v skrini neveľkej spálne bytu, o ktorý sa delila so staršou Bulharkou.

Načo by jej boli doma plážové šaty, osušky či plavky? Tak či onak, farby na nich boli vyťahané od slnka a guma v plavkách by aj tak čoskoro povolila a skončili by v smetiaku.

Nechala tam aj košele, ktoré si kúpila za príspevok od zamestnávateľa a stali sa súčasťou jej uniformy v plážovom bare, kde pracovala počas letnej sezóny.

Bolo jej trochu ľúto, že na ostrove nezažije ďalšiu zimu, pretože tá minuloročná jej pomohla dostať sa z dna a upratať si v hlave, a aj keď to bolo ťažké obdobie, odnášala si so sebou i pekné spomienky.

Musela sa dívať dopredu. Zvlášť po tom, čo konečne otvorila oči.

Na veľkej tabuli uprostred preplnenej letiskovej haly vyhladala očami svoj let. Číslo vedľa jej cieľovej destinácie – Bratislavy – ju nasmerovalo do uličky vpravo, kde boli umiestnené pulty s číslami vyššími ako dvadsať.

V rade, do ktorého sa chystala postaviť, prešľapovalo niekoľko ľudí. Väčšinou to boli páry vracajúce sa z letnej dovolenky alebo hlúčky mladých dobrodružných cestovateľov. Nikto necestoval sám, iba ona.

Tridsaťpäť, čoskoro môj vek. To je znamenie, zasmiala sa v duchu pri pohľade na dve svietiace číslice nad hlavami pozemného personálu letiska.

Kým bolo všetko v poriadku, predstavovala si, ako oslávi narodeniny. Po práci si zájde s kolegami na pivo a tradičné grécke jedlo. Budú tam sedieť a popíjať do neskorého večera, zabávať sa na trápnych historkách, ktoré najnovšie zažili s hosťami zo všetkých kútov sveta, potom zájdu do jedného z množstva barov a poriadne si zatancujú.

Doma na Slovensku by sa v tomto veku cítila na tanečnom parkete ako starena, ktorá tam nemá čo robiť, ale v letovisku na Kréte jej to bolo úplne jedno. Nikto ju poriadne nepoznal, a tak jej to vyhovovalo. Počas posledných mesiacov zabudla na túžbu zapáčiť sa iným, nutkavý pocit robiť to, čo teší ostatných, a potláčať samu seba.

Bez všetkého priznávala, že život na krásnom ostrove mal v sebe voľačo magické, ale bolo tu ešte niečo, čo ju nútilo používať rozum. Niečo, pred čím sa nedalo večne utekať. Každý deň to mala pred očami ako na striebornom podnose. Rodiny s deťmi, ktoré si prišli užiť leto a more. Pohľad na ne jej trhal srdce.

Aj ona chcela takú rodinu, len si dlho klamala, že má vedľa seba muža, s ktorým to dosiahne, s ktorým si budú baliť veci na dovolenku do farebných kufrov s pomalovanými visačkami, aby odleteli ďaleko od reality všedných dní. Chcela jesť nezdravé hranolčeky a piť vychladenú kolu v plážovom stánku, kým bude jej deťom stekať po tváričkách lepkavá zmrzlina. Chcela ich natierať krémom s ochranným faktorom, stavať s nimi pyramídy z kamienkov či hrady z piesku. Chcela ich bozkávať na slané líčka a spoznávať s nimi svet.

Nič z toho sa jej nestalo. Nebol muž, a teda ani deti, ktoré by zahrnula láskou.

Odišla na Krétu, aby zabudla, komu venovala najvzácnejšie roky svojho života, ale tu si v poslednom čase iba dennodenne jatrila rany pri pohľade na to, čo mohla mať aj ona sama, keby bola k sebe úprimná už skôr.

Aby jej to život opäť pripomenul, poslal jej do cesty malé blondavé chlapča, ktoré si odhodlane sadlo na jej kufor a vrhlo na ňu veľké modré okále.

„Ahoj. Ako sa voláš?“ opýtal sa chlapček bez ostychu.

„Gréta. A ty?“

„Si moja prvá Gréta. Ešte som žiadnu nevidel. Podobá sa to na slovo Kréta,“ zamyslel sa a natiahol k nej drobnú opálenú rúčku s tetovaním na predlaktí.

Očami bleskovo skúmala tváre ľudí okolo, ale zdalo sa, že nikto nehľadá malé dieťa.

Chytila mu krehkú dľaň a jemne mu ju stisla.

„Som Jojo,“ vyhlásil hrdo a stisol žene ruku.

Chcelo sa jej smiať.

„Teší ma. Kde máš rodičov, Jojo?“

„Tam,“ ukázal za seba. „Ani si nevšimli, že tam nie som. Hádajú sa. Mama zabudla v hoteli prsteň, ktorý jej dal tato, keď sa ženili.“

Pri počutí posledného vysloveného slova takmer vybuchla do smiechu, ale našťastie to ustála. Mohol by sa cítiť zle, lebo by si myslel, že sa vysmieva z jeho rodičov.

„Je mi ľúto, že ho tvoja mama zabudla, ale niekedy sa to stane.“

Mykol plieckami.

„Kde máš muža a deti?“ prekvapil ju.

Ach, chlapče, keby si ty vedel...

Nemohla sa hnevať na dieťa, ktoré iba položilo nevinnú otázku.

„Ešte ich nemám.“

„Prečo? Veď si už stará.“

„No práve,“ zamrmlala si potichu.

Ach, tá detská bezprostrednosť a úprimnosť.

Pozrela sa na číslo nad pultom, ktoré jej potvrdilo jeho slová, a potom smerom k jeho rodičom, akoby boli jedinou možnosťou jej záchranu. Delilo ich od nich nanajvýš pätnásť metrov.

Žena sa hrabala v kabelke a muž vyštartoval k delegátke cestovnej kancelárie, ktorá stála neďaleko pultu a rozprávala sa s dvomi staršími ženami v slamených klobúkoch. Na syna na moment obaja zabudli. Bola rada, že sa zatúlal práve k nej, pretože sa mohol ľahko stratiť.

Pokojne sedel na jej kufri a uprene na ňu hľadel.

„Chodievaš na dovolenku sama?“

Pobavil ju svojou zvedavosťou a roztomilou mimikou peknej tváričky.

„Radšej mi povedz o sebe. Prečo ťa volajú Jojo?“

Zamračil sa a Gréta mala v tej chvíli chuť rozbehnúť sa do najbližšieho obchodu a kúpiť mu najväčšiu lízanku, akú majú v ponuke, len aby sa usmieval.

Chlapec na ňu namieril ukazovák a privolať si ju ním bližšie k sebe. Pochopila jeho gesto a naklonila sa k nemu.

„Mám hnusné meno. Volám sa Jozef. Fuj.“

Vystrela sa. Kútiky jej úst to nevydržali a na tvári sa jej rozlial široký úsmev.

„Vidíš, aj ty sa smeješ na tom mene,“ odul spodnú peru a prekrížil si ruky na hrudi.

„Kdeže. Meno Jozef je náhodou krásne. Aj môj otec sa tak volá.“

Opäť skontrolovala Jojových rodičov. Matka si prevesila kabelku cez plece a pustila sa do prehľadávania plážovej tašky, ktorú jej muž pred odchodom za delegátkou zavesil na vysunutú rúčku veľkého plastového kufra.

Zrazu sa strhla a začala sa obzeráť okolo seba. Gréte došlo, že si pravdepodobne spomenula na syna. Keď sa otáčala jej smerom, zdvihla ruky a zakývala na ňu tak, aby si ju všimla. Prstom ukázala na chlapca vedľa seba a usmiala sa. Zdalo sa, že roztržitú matku upokojilo, keď si uvedomila, že jej syn je len kúsok od nej, navyše s normálne vyzerajúcou ženou pri pulte, odkiaľ sa odbavuje let na Slovensko.

Jojo jej tiež zamával a ukázal jej vztýčený palec. Mama pochopila, že syn je v poriadku, a pokračovala v prehľadávaní plážovej tašky. Vyhodnotil to ako príležitosť pokračovať v začatej konverzácii.

„Tvoj otec musí byť veľmi starý, oveľa starší ako ty. Môže sa volať Jozef. Ja mám len šesť rokov. To nie je meno pre chlapca ako ja.“

Gréta si spomenula na malého Kevina z filmu *Sám doma*. Ak by sa natáčala slovenská verzia, tohto budúceho muža by odporúčala na hlavnú úlohu všetkými desiatimi.

„Keď myslíš, Jojo. Páčila sa ti dovolenka?“

„Áno aj nie. Myslel som si, že pláže sú iba s pieskom. Na našej boli samé kamienky. Musel som chodiť do mora v topánkach, aké nosia potápači.“

Na moment zabudla, že hovorí so šesťročným chlapcom.

„Má to aj výhody. Piesok sa dostane všade, aj do vlasov. A na topánkach i do izby, potom do postele a je to nepríjemné.“

„To je pravda. Keď som bol malý, boli sme v Egypte a mal som ho plnú posteľ. Fúj.“

Rozprával, akoby bol už dospelý chlap.

„No vidíš. Všetko má svoje výhody aj nevýhody.“

„Gréta, tvoje meno nikdy nezabudnem. Vždy, keď sa ma niekto opýta, kde sme boli na dovolenke, spomeniem si na teba. Lebo Gréta je Kréta, len prvé písmeno je iné. G ešte neviem písať, ale naučím sa to. Pozajtra nastupujem do školy. Už som veľkáč.“

Nechýbalo veľa, aby toto cudzie dieťa vystískala. Zopár minút v jeho spoločnosti ju iba utvrdilo v tom, že tu na ostrove zbytočne stráca drahocenný čas.

Zaslúžim si viac, ako makať celé hodiny ako otrok.

Bez rešpektu a vďačnosti a za málo peňazí.

Zrazu nepríjemnú hádku so šéfom, ktorá ju doviedla k rozhodnutiu odísť, videla ako najlepšiu vec, čo sa jej mohla na Kréte stať.

Aj pri Jojovej mame nakoniec stála šťastena. Gréta to pochopila v okamihu, keď sa jej radostný výkrik doniesol až k nim.

„Mám ho! Hurá!“ zvriskla a rozbehla sa k synovi.

Kufor aj s plážovou taškou nechala na mieste, kde predtým stála. Jej muž to začul tiež a tvár mu zalial široký úsmev plný úľavy.

„Prepáčte, že vás otravoval,“ povedala, podišla k synovi a sklonila sa k nemu. „Stratila som niečo dôležité a musela som to hľadať.“

So zahanbeným výrazom na tvári ukázala Gréte zlatú obrúčku na prstenníku.

„To je v poriadku,“ usmiala sa na ňu. „Váš syn je veľmi zlatý. Som rada, že ste ju našli.“

„Ďakujem vám. Poď, zlatko,“ vyzvala syna na odchod.

„Mami, ona sa volá Gréta,“ oznámil jej, keď sa dvíhal z kufra.

„Pekné meno, no poď už.“ Chytila ho za rúčku a venovala im ďalší široký úsmev.

Chlapček neprotestoval a vykročili smerom k svojej batožine. Pozorovala ich, ako sa tam stretli aj s otcom, ktorý okamžite viedol výsluch o náleze prsteňa. Jojo sa otočil a veselo jej zakýval. Akoby vedel, že sa bude dívať.

Šťastní to ľudia, ktorí majú doma tento poklad.

Svoju pozornosť zamerala na rad, v ktorom stála. Rodinka, ktorú vybavovala staršia pani za pultom, sa konečne pohla k bezpečnostnej kontrole, a mohla tak urobiť pár krokov dopredu.

Tešila sa, že odtiaľto odchádza, ale pri pomyslení na návrat domov sa jej na rukách objavila husia koža.

Čo ma tam čaká?

Ako teraz bude vyzerat' môj život?

Nevedela si ani predstaviť, čo si počne. Bola si však istá, že ostať na tomto ostrove by bola chyba. Nemal jej už čo ponúknuť. Život tam bol, ako ješť každé ráno to isté jedlo, napríklad praženicu. Časom sa to človeku preje a podvedome túži po niečom inom. Môže si tam pridať cibulku, neskôr papriku a potom šunku či slaninku, možno aj čili. Bude to chutiť inak, ale stále to bude praženica.

Pri týchto myšlienkach jej došlo, že dnes ešte nič nejedla.

Jej prvé kroky po bezpečnostnej kontrole smerovali do letiskového obchodu s darčekomými baleniami sladkostí, alkoholu, parfumov a suvenírov. Chcela niečo kúpiť otcovi, možno aj mame, aj keď bolo otáznne, kedy sa vlastne uvidia a či vôbec. Myslela tiež na babku, dedka a Boženku, na ktorú jedinú sa úprimne tešila. Pre ňu už darčeky mala.

Do košíka vložila zopár bonboniér, balenie cukríkov a fľašu whisky a po zaplattení si kúpila kávu a teplé *panini*

so šunkou a syrom v kaviarni, odkiaľ mala výhľad na svoju odletovú bránu.

Pozorovala, ako sa tam postupne plnia sedadlá, zahliadla aj Joja s rodičmi, ktorých nálada sa otočila o stoosemdesiat stupňov a na niečom sa všetci smiali. Sedel na malom plastovom kufri, ktorý za sebou ťahal jeho otec a mama ho pridržiavala, ak by náhodou padal. S úsmevom na tvári vyzerala inak, ako keď sa mračila.

Keď v duchu hádala jej vek, došlo jej, že by sa mala sústrediť na seba a nie pozorovať cudzích ľudí.

Mala by si urobiť plán, čo spraví. Doma nikto nevedel, že sa vracia, dokonca ani Boženka. Chcela ju prekvapiť.

Otcovi radšej nič nepovedala. Podľa správ, ktoré jej občas napísal v uplynulom roku, viedol celkom monotónny život. Práca kontrolóra kvality v miestnej fabrike, návšteva rodičov vo vedľajšej dedine, kde sa venoval povinnostiam okolo domu, aby odbremenil jej chorľavého deda v úctyhodnom veku, obľúbené hokejové zápasy s kolegom, s ktorým sa poznal celý život... Nič výnimočné. Zopárkrát si zavolali a videli sa prostredníctvom kamery a zdal sa jej starší, ako keď odchádzala zo Slovenska.

Chápala to, zvykal si na nový život a nebolo to jednoduché. Všetko, čo považoval za absolútnu istotu, sa rozpadlo, zhorelo na popol a zanechalo za sebou prázdno, sklamanie a nepoznanú osamelosť, s ktorou vôbec nepočítal.

Kruhy pod jeho tmavými očami sa ešte viac prehĺbili, a aj keď sa snažil pôsobiť vyrovnane, vedela, že muž, ktorý bol od malička jej najväčším vzorom, je dávno preč. Zmizol, akoby tu nikdy predtým nebol. Trápenie mu ukradlo z očí iskrú.

Občas premýšľala, aké by to bolo, keby nebola jedináčik. Keby mala aspoň sestru alebo brata, ktorí by mu boli

nablízku, keď mu bolo najhoršie. Určite by to neboli žiadni zbabelci ako ona. Nenechali by ho napospas osudu, samého, strateného vo vlastnom byte, bez akejkoľvek schopnosti uvariť jedno normálne jedlo či vedomosti, ako zapnúť práčku.

Musela som odísť, pretože aj ja mám právo na vlastný život.

Popíjala kávu a premýšľala nad tým, kam sa uberal jej život, akým smerom vykročila Boženka a ostatné kamarátky, s ktorými sa postupne odcudzovali, až sa odcudzili úplne.

Myšlienky jej zaleteli aj k Rišovi. Vymazal sa nielen z jej života, ale aj zo sociálnych sietí. Akoby zrazu ani neexistoval. Roky jej života odišli spolu s ním do Thajska, kde vraj začal odznova, ale už bez nej.

Gréta mu nepriala nič zlé, ale napriek tomu mu nedokázala odpustiť. Čas sa nedal vrátiť a on dobre vedel, čo v ženskom svete znamenajú roky.

Položila na stôl prázdny hrnček, Riša vytesnila z hlavy a pustila sa do *panini*. Prinútila sa zabudnúť na osamelosť a sústrediť sa na jedlo. Syr trochu stuhol, ale aj tak pokrm ulahodil jej hladnému žalúdku. Pomaly si odhryzovala malé hltý a opäť skontrolovala svoj mobil. Nikto nevolal, iba Evelina napísala krátku výstižnú správu. Štyri slová v angličtine jej nahnali do očí slzy.

I already miss you.

Už mi chýbaš.

Vedela, že niektoré vzťahy sa začínajú netradične, iné sprevádza búrlivosť, ďalšie sa odohrávajú nevýrazne, neškodne, v tichosti a v harmónii, sú aj nezáživné vzťahy, bez tendencie a zmyslu rozvíjať sa, formálne, praktické, užitočné, ba i vzťahy z nutnosti končiace sa bez emócií, ale aj také, ktoré pretrvávajú navždy.

Priateľstvo s Evelinou takým vzťahom bolo. Ak jej zovrie srdce smútkom, tak len kvôli nej, nízkej blondínke s upravenými nechtami, vydareným zmyslom pre humor a vždy dobrou náladou, ktorá pracovala na recepcii hotela, ku ktorému patrila plážový bar. Rozumeli si od prvého dňa ich stretnutia a spoločné zážitky ich zblížovali čoraz viac.

I miss you too, dear.

Aj ty mi chýbaš, drahá, odpísala bez premýšľania, ťukla na displej na ikonu fotoaparátu a otočila kameru, aby kamarátke zaznamenala svoju smutnú tvár. Odoslala jej fotku a vzápätí urobila ďalšiu, so širokým úsmevom.

V ďalšej správe napísala: *See you soon, remember!*

Čoskoro sa uvidíme, nezabudni!

Pripojila obrázok s vysmiatej tvárou a o malú chvíľu dostala odpoveď s podobnou fotografiou od samotnej Eveliny. Sľúbila jej, že keď sa v decembri zavrie hotel na Kréte, navštívi ju na Slovensku, ktoré nikdy predtým nevidela, a strávia spolu niekoľko dní. Až potom plánovala odcestovať na zimu domov do rodnej krajiny, do Litvy.

V letiskovom amplióne sa ozvala výzva pre pasažierov na let do Bratislavy. Utrela si ústa obrúskom a skontrolovala, či na stole nič nezabudla. Potom sa vydala k poslednému pultu, za ktorým ju už čakalo lietadlo domov.

Život je výzva.

Nesmiem sa vzdať a myslieť negatívne.

Čaká ma veľa krásneho.

Na schodoch do lietadla sa poslednýkrát zhlboka nadýchla morského vzduchu a privrela oči. V duchu ďakovala Kréte za lekcie, ktoré tu absolvovala.

Zrazu bolo všetko preč. Pohltila to minulosť, ktorá sa nebude opakovať. Šialené bolesti chodidiel napriek kvalitnej

obuvi, slabo tečúca sprcha vyvolávajúca veľkú nervozitu pri oplachovaní šampónu z dlhých vlasov, tony nakrájaných citrónov, pomarančov a limetiek na farebné kokteily, starý pán poťahujúci si z fajky pred malým obchodom, ktorý denne míňala cestou do práce, rozlúčkové fotky s odchádzajúcimi hosťami, tipy na národnosť ľudí, ktorí sa práve ubytovali, či vlastný jazyk, ktorý si s kolegami vytvorili pomocou jednoduchých hesiel, aby si navzájom dali najavo, koho odmietajú obsluhovať, lebo je kretén, alebo pokyny na ukážkový servis, keď išlo o štedrého hosťa, ktorý nešetril prepitným...

Gréta za sebou zanechala všetko, čo ju za uplynulý rok iritovalo, ale aj tešilo. Cítila sa ako dozreté jablko, ktoré viac nepotrebovalo visieť na strome.

Usadila sa na svojom sedadle pri okne, zapla si bezpečnostný pás a na hlavu si natiahla kapucňu mikiny. Privrela oči a nechala sa unášať v ústrety rodnej hrude a budúcnosti, ktorá dá jej životu zmysel.

2 Majo

Majo mal dnes práce vyše hlavy a navyše ten telefonát od Sandry...

Rozhodil ho, pretože si bol vedomý svojej nevinu. Netušil, o čom hovorí, pretože nemal čas ísť si poriadne ani zacvičiť, nieto ešte na neveru.

„Zavolám ti o chvíľu, mám naliehavý hovor,“ pokúšal sa dostať zo situácie, ktorá ho stresovala.

„No iste. Zasa utekáš od zodpovednosti. Typický chlap,“ húdla si svoje.

Povzdychol si, unavený a plný nezáujmu o nezmyselnú hádku.

„Zlatko, nič z toho, čo si povedala, nie je pravda. Nevieam, čo všetko si našla v byte, ale môžem ťa uistiť, že to nepatrí žiadnej mojej milenke, pretože žiadna nie je.“

Vyštekla ešte zopár nahnevanych slov a zložila. Využila situáciu, kým si spomenie na niečo ďalšie, čo by mu mohla vyčítať a zavolať mu znova, a pozrel sa do papierov pred sebou. Jeho úlohou bolo, aby všetko sedelo.

Skladové zásoby pre *Gurmána*, reštauráciu, v ktorej pracoval, museli byť v najlepšom poriadku. Všetky položky museli sedieť. Navonok museli pôsobiť ako čistý podnik, ktorý sa snaží dať zákazníkom len to najlepšie a najkvalitnejšie jedlo so správnou výživovou hodnotou a poskytnúť čo najlepšie služby kvalifikovaných čašníkov a barmanov, aby sa hostia cítili vítaní.

Nikto nemal vedieť, k čomu dochádza prevažne v nedeľu večer po záverečnej. Čím menej ľudí do toho bolo zasvätených, tým lepšie.

Skontroloval, či majú všetko potrebné. Pre tento aj nasledujúci týždeň to stačilo, ale musel doobjednať baliaci materiál na najbližšie týždne. V tomto biznise sa musel správať ako hráč šachu a premýšľať pár ťahov dopredu. Nerobilo mu to problém.

Rybanova dôvera voči nemu sa rodila dlho a Majo zatiaľ obstál vo všetkých skúškach, dokonca aj v tej, ktorá mu zlomila srdce.

Vybavil dva telefonáty, odoslal zopár mailov a siahol po koženej bunde prevesenej cez stoličku. Hodil ju na seba a opustil kanceláriu v zadných priestoroch reštaurácie. Vôňa pripravovaných jedál mu podráždila čuchové receptory, ale

nemal čas nakuknúť do hrncov v kuchyni. Čas plynul a rodičia netrpezlivo čakali. Teda, mama určite.

„Som pred domom,“ zavolať jej, keď zastal pred bránou. „Chceš, aby som ti pomohol?“

„Netreba, poradíme si,“ snažila sa znieť veselo.

O chvíľu sa otvorili vchodové dvere ich rodinného domu a vytrhli ho z myšlienok na Sandru a jej dnešný neopodstatnený výstup. Najradšej by ho vymazal úplne. Nemal rád konflikty.

Vyskočil z auta a otvoril zadné dvere na strane spolujazdca. Otec sa pomalým krokom blížil k nemu, kým mama odkladala kľúče do veľkej kabely.

„Ahoj,“ usmial sa a potľapkal otca po pleci.

Svojím gestom a pozdravom nevyvolal žiadnu reakciu. Akoby ani nič nebol urobil či povedal.

Hlavou mu preblesklo, kto je tento vetchý starček s prázdnyim pohľadom. Bol na míle vzdialený otcovi, ktorý ho vychoval, učil ho bicyklovať, chytať ryby a strieľať zo vzduchovky.

„Majko!“ zvolala mama a priskočila k nemu, keď usadil otca na zadné sedadlo, ako si to za posledné mesiace vyslovene prial.

Ťažko znášal, že už nemôže viesť motorové vozidlo, a dívať sa z auta zo zadného sedadla sa mu javilo znesiteľnejšie.

„Ahoj, mami.“ Objal ju a nadýchol sa jej jemnej vône, ktorú používala celé roky.

Usilovala sa, aby život išiel ďalej, akoby sa nič nebolo stalo, ale obaja vedeli, že sa zmenilo úplne všetko.

„Ako sa máš? Vyzeráš dobre,“ pochválila ho.

Veľmi si prial, aby jej mohol povedať to isté a myslieť to úprimne, ale pravda bola, že aj ona sa menila k horšiemu

podobne ako otec. Kruhy pod očami sa jej prehlbovali a naberali sivastý nádych. Zdalo sa mu, že opäť schudla a vrásky na čele mala ešte výraznejšie. Pripomínali struny na gitare či notovú osnovu.

„Mám sa fajn. Zvládaš to, mami?“

Odstúpila, aby si ho lepšie prezrela. Jej úsmev napovedal, že je spokojná s tým, čo vidí.

„Nehovorme o mne. Poďme už, aby sme nemeškali a cestou mi porozprávaš o Sandre.“

Ešte raz sa k nej rýchlo pritulil a na malý moment si vychutnal dotyk maminej studenej dlane na niekoľkodňovom strnisku na líci. Kým trvala táto chvíľa, všetko bolo v poriadku.

Po niekoľkých sekundách otvoril oči a precitol. Pridržel mame dvere a podal jej bezpečnostný pás. Mohli vyraziť.

O Sandre sa mu však hovoriť nechcelo. Bola posledným človekom, na ktorého mal teraz chuť myslieť. Mame povedal, že majú obaja momentálne veľa práce, a chystal sa zmeniť tému. Vyvolal v nej však výčitky svedomia.

„Iba ti komplikujeme život,“ povzdychla si a letným pohľadom skontrolovala otca na zadnom sedadle.

Díval sa von, ani nemukol. Len Boh vedel, kde sa túlal v myšlienkach.

„Nie, to ani náhodou. A už nikdy to nevrav. Ste moji rodičia a vždy budete u mňa na prvom mieste.“

„Si taký zlatý, ale aj keď sa ti to nepáči, cítim vinu, že ťa zväzujeme,“ pokračovala.

Majo sa zamračil. Nepozdával sa mu smer, ktorým sa uberala táto debata.

„Mami, prestaň. Nie je to tak.“

„Ale je. Mohol si žiť inak a nie robiť nám taxikára i sluhu. Obetoval si sa pre nás.“

K nemocnici to nebolo ďaleko, ale v tomto čase zahustili ulice autá plné hladných ľudí, ktorí sa išli najesť počas obednejšej prestávky v práci. Zastal v zápche a otočil sa k nej.

„Nehovor hlúposti, mami. Žijem tak, ako som chcel. Mám dobre platenú prácu a fajn babu,“ povedal a snažil sa zabudnúť na Sandrin hašterivý tón, keď mu pred hodinou zavolala.

„Mohol si spoznávať svet,“ nedala sa mama.

„Ja ho spoznávam, ale podľa svojich predstáv. Naozaj mi nič nechýba,“ trval na svojom.

Okrem jedného, pomyslel si. No s tým už nič neurobím.

Vedel presne, čo mama nechce vysloviť nahlas. Ani on to nemienil rozoberať. Otcova chorá myseľ však mala na vec iný názor.

„Kam ideme, Riško?“ ozval sa do ticha, ktoré sa rozhostilo v aute.

„Na kontrolu k lekárovi,“ odvetila mama bezfarebne.

Majovi sa rozbúšilo srdce, ale snažil sa tváriť, že sa nič nestalo. Lenže stalo. Nie teraz, keď ho otec oslovil bratovým menom, ale pred časom, keď im oznámili nepriaznivú diagnózu po tom, čo sa zopárkrát stratil a nedokázal nájsť cestu domov. Tak sa to vlastne celé začalo...

„Naspäť si vezmeme taxík,“ poznamenala mama a jemne sa dotkla Majovej ruky na radiacej páke.

„V žiadnom prípade. Keď skončíte, zavolaš mi a prídem. Medzitým zabehnem do práce po obed. Dúfam, že si ma poslúchla a nič si nevarila.“

„Nestihla som. Hľadal nejakú knihu a prevrátil naruby celú obývačku,“ povedala tichšie.

„Panebože. Stále si myslíš, že...“ začal, ale mama ho rázne stopla.

„Áno. Sľúbila som mu to. V dobrom aj v zlom. Zrádza ho hlava, on za to nemôže.“

Ak to aj otec vzadu počul, nič nepovedal. Netušil, že sa bavia o ňom.

„Čo ty a Sandra? Kedy ju požiadaš o ruku?“ zaskočila ho mama otázkou.

Chápal, že túži po vnúčatách, ktoré by vniesli do jej života veľa radosti, ale nebol si istý, či je Sandra žena, s ktorou chce zostarnúť. Bývali spolu len zopár mesiacov a mal pocit, že to stále nestačí na také závažné rozhodnutia, ako je manželstvo či potomstvo.

„Potrebujem ešte nejaký čas. Bývame spolu veľmi krátko, ale máme sa radi,“ uistil mamu a zdalo sa, že si na chvíľu vydýchla.

„Sandra je veľmi milé dievča. Mohli by ste sa zastaviť cez víkend. Alebo máte iné plány?“

„Myslím, že nič nespomínala. Daj mi vedieť, aký bude mať deň, a radi sa zastavíme,“ kývol hlavou smerom dozadu.

Pochopila, že naráža na otcovo rozpoloženie. Nie každý deň bol vhodný na návštevu cudzieho človeka, ktorým Sandra stále bola, aj keď sa delili o posteľ. Pre ich rodinu predstavovala cudzí element, pred ktorým ich nechcel ukazovať v najzraniteľnejších momentoch.

Vedel, že jeho priateľka má jeho mamu úprimne rada. Od prvého stretnutia si mali čo povedať, ale zásluhy za to prikladal hlavne mame, pretože bola veľmi spoločenský a nekonfliktný typ. V konverzácii s kýmkoľvek prejavovala záujem o danú osobu, skutočne počúvala odpovede na svoje otázky, bola tolerantná a nikoho ani nič neodsudzovala, aj keď mala na diskutovanú tému diametrálne odlišný názor.

Keď boli na mieste, najprv pomohol vystúpiť z auta mame, potom aj otcovi.

„Zavolaj, dobre? Budem čakať,“ usmial sa Majo a pobožkal mamu na líce.

Nepochyboval, že ho miluje najviac, ako je schopná milovať. A tiež vedel, že jej Rišo šialene chýba, ale snaží sa to nedávať najavo. V tomto bol po nej, tiež radšej skrýval, čo skutočne cíti.

Sledoval, ako miznú za vstupnými dverami do nemocnice, až potom odišiel. Zamieril naspäť do práce, do reštaurácie, kde po ukončení gymnázia začínal ako čašník. Sám neveril, že odvtedy uplynulo štrnásť rokov.

Čas letel rýchlejšie, ako si stíhal uvedomovať. Za celé tie roky sa toho zmenilo veľa. Popri práci diaľkovo vyštudoval vysokú školu v odbore manažment, zažil zopár krátkych, nikam nevedúcich vzťahov, osamostatnil sa, otec ochorel, mama musela prestať pracovať, kúpil si nové auto, Rišo sa vytratil z ich životov a on denne myslel na to, aký to má všetko zmysel.

Bojoval s náznakmi depresie, s ktorými si našťastie hravo poradila akákoľvek športová aktivita či prítulná žena, v posledných dvoch rokoch iba Sandra.

Zaparkoval na mieste vyhradenom pre zamestnancov reštaurácie. Vedel, že aj dnes bude plno. Odkedy sa im podarilo zväčšiť terasu, v čase obeda museli prijať ďalšiu posilu. Prosperujúci podnik sa musel tiež vyvíjať, ak mal ostať v kurze. *Gurmán* fungoval v zmysle tejto teórie.

Majiteľa Rybana zaujímali predovšetkým zisky. Všetko ostatné zveril Majovi, ktorý si od začiatku svojho pôsobenia v reštaurácii prešiel všetkými možnými funkciami. V čase pandémie dokonca pomáhal v kuchyni, rozvážal obedové

menu a bol to práve on, kto zaviedol večerné menu pre ľudí, ktorých už omrzelo variť doma. Malo úspech, aj keď viacerí kolegovia boli voči tomuto nápadu spočiatku skeptickí.

Majo si svoju pozíciu zaslúžil. Nováčikovia či brigádnici mu závideli, za jeho chrbtom ho tajne volali Rybanov miláčik, ale stabilní zamestnanci, ktorí ho poznali ešte ako čerstvého absolventa gymnázia, ho sledovali s obdivom a rešpektovali ho. Vedeli, že novinky, ktoré zavádza, prinesú osoh všetkým.

Bol férový, a keď niekto z tímu náhle vypadol, nemal problém nasadiť si zásteru, šúpať zemiaky, prijímať objednávky, roznášať nápoje či naraziť nový pivový barel.

Majo si bol vedomý toho, že *Gurmánovi* obetoval veľa, ale nemal sa na čo sťažovať. Ryban mu platil nadštandardne a jemu bolo jasné, kedy má zavrieť jedno oko, kedy obe a kedy sa upratať z cesty. O šéfových obchodoch nechcel vedieť detaily. Nevidel dôvod. Niektoré veci bolo lepšie nevedieť.

Parkovisko bolo plné, čo znamenalo, že vnútri to fičí v plnom prúde. Personál bol vo svojom živle. Všetci sa snažili čím skôr obslúžiť zákazníkov, pretože čím viac ich prišlo, tým väčší bol celkový zisk podniku aj prepitné.

Vošiel zadným vchodom a nakukol do kuchyne. Šéfkuchár Damián miešal bešamelovú omáčku a vydával príkazy pomocným kuchárom. Práve on bol jedným z tých, ktorý tu rozbiehal.

„Prepáč, že ruším, ale zabalili by ste mi jedlo, ktoré sa vám dnes najviac podarilo? Potrebujem tri porcie,“ povedal Majo a postavil sa na miesto, kde nikomu nezavadzal.

Damián prikývol.

„Majú tvoji rodičia radi sviečkovicu?“

„Otec ju úplne zbožňuje. Vďaka,“ usmial sa.

„Zabaľ trikrát sviečkovicu pre Maja. Aj polievku,“ rozkázal mladému šikovnému brigádnikovi, ktorého sem prijali na prax.

„Nesúri to, pokojne počkám, hostia sú dôležitejší.“

Študent pochopil a pokračoval v práci, no len čo sa uvoľnil, pustil sa do nakladania jedla pre manažéra, ktorý v tichosti pozoroval dianie v kuchyni.

Damián naposledy ochutnal omáčku a použitú lyžicu hodil do veľkého umývadla.

„Ako sa má otec?“ otočil sa k Majovi.

„Lepšie to už nebude,“ priznal.

„Život vie byť sviňa. Aj moja svokra si tým prešla, takže zhruba viem, aké to je.“

Majom na chvíľu prebehol pocit hanby. On sám toho vedel o Alzheimerovej chorobe len málo, pretože mama si to tak priala. Nechcela, aby sa tým zaoberal, kým to nie je nevyhnutné. Občas sa mu priznala s niektorým z otcových prešľapov, ku ktorým došlo doma, ale to najhoršie si nechávala pre seba. Nechcela, aby sa trápil. Mala v sebe potrebu ochrániť všetkých na úkor vlastného pohodlia a zdravia.

Nevedel, čo má viac povedať, preto iba zobral starostlivo zabalené jedlo, poďakoval sa a odišiel, aby nenarúšal zabehaný pracovný cyklus.

Vošiel do kancelárie a skontroloval poštu. Na dva zo štyroch mailov, ktoré odoslal, mu prišla obratom odpoveď. Aspoň toto ho dnes potešilo.

Zaboril sa hlbšie do koženého kresla a vrhol sa na Instagram. Zábery z Thajska v ňom okamžite vyvolali túžbu teleportovať sa tam.

A pokojne aj so Sandrou, tej by sa tam iste páčilo.

Po pár minútach zatvoril aplikáciu a zavolať jej.

„Môžeš hovoriť?“ opýtal sa opatrne.

„Keby som nemohla, tak ti to jednoducho nezdvihnem.“
Stále znela nahnevane. Majo musel s pravdou von.

„Prepáč, ale mal som frmol v práci a potom som viezol našich do nemocnice. Otec má kontrolu. Mohli by sme sa o tom, čo ťa trápi, porozprávať ešte raz?“

„Jasné, opäť si ma vôbec nevnímal,“ trafila do čierneho.

„Nemám žiadnu milenkku. Načo by mi bola?“

Sandra stíchla. Svojimi slovami jej dokázal, že niečo si z jej ranného výstupu predsa len odniesol.

„Našla som šperky. Dámske,“ vyklopila to.

„Fakt? Kde?“

Nehral to, predtým vôbec nezaregistroval, že by niečo také spomínala.

„V škatuli, kde držíš náhradné baterky. Prestal reagovať dialkový ovládač od televízora, tak som chcela vymeniť baterky. V zásuvke pod telkou som ich nenašla, preto som hľadala v komore. Objavila som škatuľu a vzadu v nej boli náušnice, prívesok a ďalšie šperky. Je to žlté zlato a mne to nepatrí.“

Podoprel sa na stole a snažil sa predstaviť si miesto, kde by sa niečo také mohlo váľať. Nemal šajnu.

„Zlato v škatuli s baterkami? Nechápem, kde sa to tam nabralo.“

Pravda bola, že ani nevedel, ktorú škatuľu má na mysli.

„Bolo to pod kopou haraburdia, v malom žltom plastovom obale, kde bývajú hračky v Kinder vajičku.“

Teraz bol zmätený ešte viac. Také vajce videl naposledy ako chlapec, keď s Rišom vyrábali pomocou šumienok amatérske delobuchy a hádzali ich počas Silvestra po ulici.

„Určite to má nejaké vysvetlenie, Sandri. Možno mi to omylom zbalila mama, keď som si bral z domu nejaké jedlo.“

Čo ja viem. Si prvá žena, ktorá so mnou býva, a nemienim na tom nič meniť.“

Bola to pravda a zdalo sa, že ju to trochu obmäkčilo.

„Kedy dnes prídeš domov?“

„Okolo štvrtej. Teraz som v kancelárii a čakám na telefonát od našich. Nechcem, aby šli z nemocnice domov taxikom. Odveziem ich a vrátim sa sem. Máme ešte dôležité pracovné stretnutie.“

„Dobre, ja budem o štvrtej už doma.“

Teraz bol čas, aby povedal niečo pekné a potešil ju.

„Teším sa na teba. A, zlatko? Mama sa na teba neustále vypytuje. Pozvala nás cez víkend k nim.“

Sandre sa zdvihla nálada o sto percent. Záujem zo strany Majovej rodiny bol pre ňu veľmi dôležitý. Približoval ju k jej cieľu vydať sa za šikovného, dobre zaopatreného sexi muža, založiť si rodinu, cestovať na dovolenky, určite aj na návštevu švagra do ďalekého Thajska. Nechcela od života nič viac, len byť šťastná a zabezpečená.

„To by bolo super, keby sme šli. Mám rada tvoju mamu. Dúfam, že otec sa má dobre.“

„Úprimne povedané? Netuším. Ani ma nepozdravil. Keď nasadal do auta, pozeral sa na mňa ako na cudzieho chlapa a počas cesty ma oslovil bratovým menom.“

Uvedomil si, že Sandre hovorí o svojich bolestivých zážitkoch. Áno, dôveroval jej natolko, že nemal problém ukázať svoje vnútro.

Možno to nie je až taký zlý nápad požiadať ju o ruku.

V tej chvíli sa mu zdalo, že by to bolo výhodné pre všetkých. Mama by pookriala, na chvíľu by ju zamestnala pomoc s prípravami na svadbu a nemyslela by na trápenia spojené s otcovou chorobou.

On by získal peknú mladú ženu, ktorá bola rovnako zamilovaná do jeho tela ako do jeho peňazí. Nebol hlúpy. Vedel, že žiadna normálna žena by nechcela tráviť život s lúzrom, ktorý by sa o ňu nevedel postarať, kým bude vychovávať ich deti.

Na malý okamih ho myšlienka na svadbu nadchla, ale bolo tu jedno ale...

Rišo. Mama bude trvať na tom, že musí prísť na moju svadbu.

Obával sa komplikácií a sklamaní.

Nie, nateraz to nechám tak.

Prsteň musí počkať.

3 Gréta

Keď sa Gréta blížila k rodičovskému bytu, pociťovala čoraz väčšiu úzkosť. Neobávala sa otcovej reakcie na jej návrat, pretože sa mali vždy veľmi radi a nepochybovala, že sa jej poteší.

Nevedela identifikovať, čo konkrétne ju vnútorne zožiera, aj keď sa o to snažila. Chcela prostredníctvom faktov uvoľniť napätie, ktoré sa v nej hromadilo každým ďalším prekonaným kilometrom v autobuse z Bratislavy, kde len pred dvomi hodinami úspešne pristálo lietadlo z Heraklionu.

Cítila sa prázdna. Nie pre to, čo za sebou zanechala na ostrove v Egejskom mori, ale pre to, čo ju tu malo čakať.

Spomienky na šťastné detstvo a rodinu, ktorá sa jej stala vzorom. Presne takú chcela kedysi mať.

Spomienky na šťastné chvíle s mužom, ktorého šialene milovala, kým všetko úplne nezničil.

Spomienky na skvelý kolektív v práci, ktorý v konečnom dôsledku nezvrátil jej naliehavú potrebu odísť ďaleko od všetkého a začať niekde inde, pekne od nuly.

Ani sa nenazdala a stála pred dverami priestranného slnečného bytu, ktorý si jej srdce naveky zafixovalo ako domov. Pozrela na kufor vedľa seba a napadlo jej, že sa nemusela vrátiť práve sem. Mohla to skúsiť inde, v inej krajine, s inými ľuďmi, novými cieľmi a plánmi.

Pravda však bola, že nechcela žiť vo svete, kde nemôže nepretržite hovoriť vlastným jazykom. Unavovalo ju neustále premýšľať, ako čo najlepšie zvoliť slová, ktorými by vystihla podstatu toho, čo chce povedať. Po nejakom čase by si určite zvykla a nepozastavovala by sa nad tým, ale to je presne to, čoho sa bála. Času, ktorý by uplynul a nikdy by sa nevrátil.

Som doma, zašepkala a pevne stisla zväzok kľúčov, ktorý zvierala v ruke.

Bolo zamknuté, čo znamenalo jediné. Otec ešte nebol doma z práce.

Na chodbe jej udrela do nosa príjemná pánska vôňa. Vy-zula si tenisky a zavesila na vešiak bundu. Pohľad jej padol do otvorenej kúpeľne vedľa vešiakovej steny. Na rebrovom radiátore visela mokrá svetlomodrá osuška. Na polici pred zaprášeným zrkadlom vo výške jej hlavy stál kvalitný pánsky parfum a dezodorant. Siahla po peknom flakóne a privoňala si k rozprašovaču.

Všetko nasvedčovalo tomu, že otec sa len pred chvíľou osprchoval a odišiel. Nemohla mu to vyčítať, pretože nevedel, že mu príde dcéra po ročnom pobyte na Kréte.

Mrkla na hodinky.

Šesť preč.

Zrejme išiel na hokej.

Zamierila do moderne zariadenej obývačky. Jej mama mala vždy skvelý vkus.

Všetko zostalo nezmenené, akoby tu stále bola. Lenže nebola. Už sem nepatrla. Dobrovoľne sa vzdala všetkého, čo s otcom budovali takmer štyridsať rokov. Počas ich poslednej hádky Gréte povedala, že príde čas, keď to celé pochopí a prestane ju odsudzovať. Ona si to však nemyslela.

Zvalila sa na pohodlnú pohovku a privrela oči. Bol to vyčerpávajúci deň a mala chuť si pár minút zdriemnuť. Objala malý dekoračný vankúš, ľahla si na bok a skrčené kolená si pritiahla bližšie k bruchu. Možno by zaspala, keby jej žalúdok nehlásil deficit jedla. Od *panini* na letisku v Heraklione nič nejedla. Dúfala, že v chladničke niečo nájde. Od osamelého muža nečakala žiadne zázraky, ale poznala otca a vedela, že si rád dopraje hlavne maškrtky, za ktoré považuje údeniny.

Obsah chladničky ju prekvapil, zvlášť pestrosť mliečnych výrobkov.

Čo ak tu s otcom niekto žije?

Toto jej doteraz vôbec nenapadlo, ale mohlo. Mama sa s otcom rozišla. Aj on si mohol na staré kolená niekoho nabaliť.

Rozbehla sa na chodbu a zvedavo nakukla najprv do skrinky na topánky. Žiadne stopy po dámskej obuvi a ani v kúpeľni nevidela ďalšiu zubnú kefku. Vletela do spálne, ktorá jej vždy pripadala ako mamino kráľovstvo. Tu si mama vyvalená v obrovskej posteli čítala knihy, počúvala relaxačnú hudbu, pri krásnom toaletnom stolíku s oválnym zrkadlom si nanášala masku na tvár a precvičovala tvárovú jogu, aby spomalila vznik vrások.

Počas posledných rokov, keď Gréta žila v dvojgarsónke na opačnom konci mesta so svojím priateľom, trávila noci

v rodičovskom byte veľmi zriedka. Takmer všetky jej spomienky zviazané s touto izbou sa jej spájali s detstvom a tínedžerskými rokmi.

Uprostred nadštandardne veľkej postele ležal jeden nádychaný vankúš a paplón. Otec si posteľ neustlal, ale bolo vidno, že striasol paplón a odkryl ho. Neobťažoval sa vyrovnaním pokrčenej napínacej plachty. Cez prikrývku prehodil pyžamo s krátkymi rukávmi. Opäť žiadne stopy po novej ženskej votrelkyni.

Mamin toaletný stolík, ktorý si nechala vyrobiť na mieru u miestneho stolára, nahradila nevelká knižnica. Keď Gréta odchádzala do zahraničia, ešte tu bol a knižnica stála kdesi v obchode s nábytkom. Pohľad na ňu jej pripomenul maminu neprítomnosť. Zrejme nadišiel čas, keď jej toaletný stolík v novom domove chýbal a rozhodla sa odnieť si ho.

Gréta podišla ku knižnici a prezerala si obsah kníh. Hneď pochopila, že sú nové, žánrovo sa hodili skôr k otcovi ako k mame. Na jednej z políc dokonca objavila dve výpožičky z knižnice. Identifikovala ich podľa štítkov na rube a obalov, ktoré ich mali chrániť pred znečistením a poškodením.

Exkurzia bytom pokračovala. Jej izba bola v stave, v akom ju zanechala. Spomenula si na filmy, v ktorých rodičom unesú alebo zabijú dieťa a oni si ani po dlhých rokoch nedovolia urobiť v izbe čo i len nepatrnú zmenu. Pravdaže, ona bola iný prípad, ju neuniesli. Odišla sama, žiť svoj sen s mužom, do ktorého sa zamilovala, a vracala sa sem sporadicky. Vyletela z rodného hniezda a lietala vysoko v oblakoch, až kým si nezlomila krídlo a nezrútila sa prudko na zem, ubolená, zničená, sklamaná, nešťastná.

Po rozpade vzťahu sa vrátila na pár dní k rodičom, kým čakala na odpoveď od Boženkinej sestry kvôli zamestnaniu

v zahraničí. V práci sa dohodla na mesačnej výpovednej lehote, ale čerpala si aj dovolenku, preto mohla odletieť už o niekoľko týždňov. Keď jej sestra jej najlepšej kamarátky zavolala s tým, že má v ponuke svojej pracovnej agentúry celoročne otvorený hotel na Kréte, neváhala ani minútu.

Rodičia už v tom čase netvorili pár. Nielenže dokonale žili, oni sa aj dokonale rozišli. Bez hádok, škandálov, výčitiek či vykrikovania.

„Už ťa neľúbim,“ povedala mama.

Otec iba prikývol a odvetil, že to chápe.

Žiaden pokus zadržať ju, pripomenúť jej doterajší spoločný život, nijaká snaha zahrať jej na city. Iba to chápal. Flegmaticky, odovzdané.

Keď jej to mama oznámila, rozplakala sa. Nevedela si predstaviť, že už nebudú spolu. Keď sa manželstvo jej rodičov skončilo, mala už tridsaťtri rokov, ale bolelo ju to, akoby jej odtrhli zo srdca veľký kus. Mama, lebo napísala bodku, otec, lebo v tichosti sklonil hlavu a nechal ju ísť.

Zahnala tieto myšlienky a zvalila sa na svoju posteľ prekrytú hrubou tmavoružovou prešívanou dekou. Paplón a vankúš tam neboli. Mama ich určite zabalila do vákuovej tašky, vysala z nej vzduch vysávačom a uložila ju na vrchnú policu skrine, kde Gréta predtým skladovala cestovný kufor.

Spomenula si, že predtým bola hladná, ale potom sa naplno oddala myšlienke nájsť stopy po otcovej novej partnerke. Vybehla do kuchyne a s jogurtom a lyžičkou sa vrátila do svojej izby.

Prach na policiach jej bol ukradnutý. Iba dokazoval, že bola dlho preč.

Zrazu vedela, čo bude najrozumnejšie urobiť.

Chvíľu si oddýchnem, pretože na Kréte som makala ako fretka.

Potom si nájdem prácu, budem si šetriť peniaze a zatiaľ žiť tu.

Nemá zmysel prenajímať si byt a vyhadzovať zbytočne peniaze von oknom.

Miesta je tu dosť a otec nebude sám ako prst.

Potom sa uvidí.

Určite na mňa čaká veľa úžasných vecí.

Vnútorňý hlas jej našepkával, že si toho pre ňu život ešte pripravil veľa. Začala sa tešiť.

Položila prázdny téglik od jogurtu na písací stôl, strčila doň lyžičku, vystrela sa na posteli a skôr ako sa jej zatvorili viečka, prebehlo jej hlavou, že v izbe chýbajú fotografie v rámoch aj obraz na stene. Presne tie, na ktorých bola s Rišom. Sama ich vyhodila hneď po tom, ako ich roztrhala na márne kusy.

Minulosť viac nemala čo povedať.

Neexistovala.

4 Majo

Pár minút pred pol piatou Majo zaparkoval auto neďaleko svojho bytu. Unavene si zívól a tešil sa, ako sa vyvalí na pohovku.

Sandra práve vyberala z rúry pekáč, v rukách mala utierky. Byt zaplavila vôňa čerstvo upečenej ryby. Kým kládla pekáč na pripravenú bavlnenú utierku, objal ju zozadu.

„Počkaj, veď sa popálím!“